

Sporočilo njegove svetosti, papeža Frančiška,
za 35. svetovni dan mladih 2020

Katoliška mladina

Ljubljana, 2020

»Mladič, rečem ti: Vstani!«

Dragi mladi,

oktobra 2018 je Cerkev s Škofovsko sinodo o mladih, veri in razločevanju poklicanosti začela proces razmisleka o vašem mestu v današnjem svetu, vašem iskanju smisla in namena življenja in o vašem odnosu z Bogom. Januarja 2019 sem se srečal s stotisoči vaših vrstnikov s celega sveta, ki so se zbrali v Panami na Svetovnem dnevu mladih. Takšni dogodki – Sinoda in Svetovni dan mladih – izražajo temeljno razsežnost Cerkve: dejstvo, da »hodimo skupaj«.

Vsakič, ko na tem potovanju dosežemo pomemben mejnik, nas Bog in življenje izzoveta, da začnemo na novo. V tem ste mladi strokovnjaki. Radi potujete, odkrivате nove kraje in ljudi ter pridobivate nove izkušnje. Prav zato sem za cilj našega prihodnjega svetovnega romanja, ki bo leta 2022, izbral Lizbono, glavno mesto Portugalske. V 15. in 16. stoletju so mnogi mladi, med katerimi je bilo veliko misijonarjev, iz Lizbone odšli v neznane dežele, da bi delili svojo izkušnjo Jezusa z drugimi ljudstvi in narodi. Tema lizbonskega dneva mladih bo: »Marija je vstala in se v naglici odpravila« (Lk 1,39). Ti dve vmesni leti hočem z vami premišljevati dve drugi svetopisemski besedili. V letu 2020: »Mladenič rečem ti: Vstani!« (Lk 7,14) in v letu 2021: »Vstani! Izvolil sem te za pričo tega, kar si videl« (prim. Apd 26,16).

Kot lahko vidite, se isti glagol »vstani« pojavi v vseh treh besedilih. Ta izraz pomeni tudi vstajenje, prebujenje v novo življenje. Ta glagol se pogosto pojavlja v spodbudi Christus Vivit (Kristus živi), ki sem vam jo namenil po sinodi leta 2018. To vam Cerkev skupaj s sklepnim dokumentom ponuja kot svetilko, ki naj razsvetli vašo življenjsko pot.

Iskreno upam, da bo pot, ki nas bo vodila v Lizbono, sovpadala z velikim naporom vse Cerkve, da bi zaživali v skladu s tema dvema dokumentoma in da bosta usmerjala poslanstvo tistih, ki se posvečajo pastoralnemu delu z mladimi.

Sedaj pa se obrnimo k letošnji temi: »Mladenič, rečem ti: Vstani!« (prim. Lk 7,14). To vrstico evangelija sem omenil v *Christus Vivit*: »Če si izgubil notranjo moč, sanje, navdušenje, upanje in velikodušnost, stopa pred tebe Jezus, kakor je stopil pred mrtvega sina vdove, in Gospod ti z vso svojo močjo Vstalega kliče: 'Mladenič, rečem ti: Vstani!« (št. 20)

Ta odlomek iz Svetega pisma nam pove, kako je Jezus ob vstopu v Nain v Galileji naletel na pogrebni sprevod z mladeničem, ki je bil edini sin matere vdove. Jezus, ki ga je prizadela ženina srce parajoča žalost, je njenega sina čudežno obudil v življenje. Čudež se je zgodil po nizu besed in kretenj: »Ko jo je Gospod zagledal, se mu je zasmilila in ji je rekel: 'Ne jokaj!' Pristopil je in se dotaknil nosil. Tisti, ki so nosili mrtvega, so se ustavili ...« (Lk 7,13–14). Vzemimo si trenutek in premislimo te Gospodove besede in kretnje.

Sposobnost videti bolečino in smrt

Jezus pozorno gleda ta pogrebni sprevod. Sredi množice razloči obraz žene v veliki bolečini. Njegova sposobnost videti rodi srečanje, vir novega življenja. Treba je le malo besed.

Kakšen je moj pogled? Kadar gledam stvari, jih gledam pozorno ali pa na hitro – tako kot preletim na tisoče fotografij ali družabnih profilov na svojem mobilniku? Kako pogosto smo očividci dogodkov, ne da bi jih kdaj zares doživeli. Včasih je naša prva reakcija, da fotografiramo z mobilnikom, ne da bi se sploh potrudili pogledati v oči vpletenih oseb.

Povsod okrog sebe, včasih pa tudi znotraj sebe, lahko vidimo prizore smrti: fizične, duhovne, čustvene, socialne. Jih v resnici opazimo ali samo pustimo, da se zgodijo?

Ali lahko karkoli storimo, da bi obnovili življenje?

Mislím tudi na vse tiste negativne situacije, ki jih doživljajo ljudje vaših let. Nekateri stavijo vse na sedanjí trenutek in tvegajo svoja lastna življenja v ekstremnih izkušnjah. Drugí so »mrtvi«, ker čutijo brezup. Neko dekle mi je reklo: »Med svojimi prijatelji vidim manj želje, da bi se kam vključili, manj poguma, da bi vstali.« Na žalost se depresija širi tudi med mladimi in v nekaterih primerih vodi celo v skušnjavo, da bi si vzeli življenje. V koliko primerih vlada apatija, saj se ljudje pogreznejo v brezno trpljenja in obžalovanja! Koliko mladih joče, ne da bi kdo slišal njihovo prošnjo! Namesto tega srečujejo poglede raztresenosti in brezbrížnosti s strani ljudi, ki hočejo uživati svojo "uro sreče", ne da bi jih brigalo za kogarkoli ali karkoli drugega.

Drugi životarijo na površini. Mislijo sicer, da živijo, v resnici pa so notranje mrtvi (prim. Raz 3,1). Mogoče je, da človek pri dvajsetih svoje življenje živi v negativni smeri, ki ni vredna življenjskega dostojanstva. Vse je omejeno na »uživanje« in iskanje kančka zadovoljitve: minuto zabave, nekaj bežnih trenutkov pozornosti in naklonjenosti drugih ... Kaj šele vedno bolj rastoči digitalni narcisizem, ki prizadene tako mlade kot odrasle. Mnogi živijo tako. Nekateri so se prepustili materializmu tistih, ki se brigajo samo za to, da služijo denar in lahkotno živijo, kot da je to edini namen življenja. Na dolgi rok bo to neizogibno vodilo v občutje nesreče, apatijo in z dolgočaseno življenje z naraščajočo frustracijo.

Negativne vedenjske drže so lahko tudi posledica osebne polomije, ko se zdi, da nekaj, kar nam je bilo dragoceno, nekaj, za kar smo se zavzemali, ne deluje več ali ne daje zaželenih rezultatov. To se lahko zgodi na šolskem področju ali pri prizadevanju na športnem in umetnostnem področju ... Konec »sanj« nas lahko napolni z občutkom smrti. Toda neuspehi so del življenja vsakega človeškega bitja; včasih se izkažejo kot milost. Ni tako redko, da se nekaj, za kar smo mislili, da nas bo osrečilo, izkaže kot utvara, kot idol. Idoli nam vzamejo vse, zaslužnjijo nas, v zameno pa nam ničesar ne dajo. Na koncu se zrušijo in za seboj pustijo samo prah in dim. Če neuspeh prispeva k temu, da se naši idoli zrušijo, je to dobra stvar, ne glede na to, koliko trpljenja prinaša.

Lahko bi opisali še več fizičnih in moralnih smrti, ki lahko doletijo mladega človeka, na primer: zasvojenost, kriminal, revščina ali resna bolezen. Toda, prepuščam vam, da presodite in spoznate, kaj se je v tem času ali v preteklosti za vas ali za nekoga, ki vam je blizu, izkazalo kot »smrtonosno«. Obenem pa upoštevajte, da je bil mladenič v evangeliju resnično mrtev, a je lahko zaživel, ker ga je videl Nekdo, ki je hotel, da živi. Enako se lahko zgodi tudi nam – danes in vsak dan.

Imeti sočutje

Sveto pismo pogosto govori o občutjih, ki so jih imeli tisti, ki so dovolili, da se jih je »v drobovju« dotaknila bolečina drugih. Jezus v svoji ganjenosti postane del življenja drugega. Njegovo bolečino vzame za svojo. Žalost matere je postala njegova žalost. Mladeničeva smrt je postala njegova smrt.

Vi, mladi, vedno znova kažete, da ste sposobni sočutja. Dovolj se je spomniti samo na vse vas, ki ste velikodušno ponudili pomoč, kadar so to zahtevale razmere. Nobena nesreča, potres ali poplava ne mine, ne da bi mladi prostovoljci priskočili na pomoč. Obširno vključevanje mladih, vključenih v varstvo okolja, prav tako pričuje o vaši sposobnosti, da slišite krik zemlje.

Dragi mladi, ne pustite, da bi vam ugrabili to rahločutnost! Vedno bodite pozorni na prošnje tistih, ki trpijo; naj vas ganejo tisti, ki jočejo in umirajo v današnjem svetu! »Določene resničnosti življenja vidimo samo z očmi, očiščenimi s solzami« (Kristus živi, 76). Če boste znali jokati s tistimi, ki jočejo, boste našli resnično srečo. Toliko vaših vrstnikov živi v slabih razmerah in so žrtve nasilja ter preganjanja. Naj njihove rane postanejo vaše. Tako boste prinašali upanje v ta svet. Svojemu bratu, svoji sestri boste lahko rekli: »Vstani, nisi sam/-a,« in tako jim boste pomagali, da bodo spoznali, da nas Bog Oče ljubi, da nam Jezus ponuja svojo roko zato, da bi nas dvignil.

Stopiti naprej in »se dotakniti«

Jezus ustavi pogrebni sprevod. Stopi bliže, pokaže svojo bližino. Bližina se tako spremeni v pogumno dejanje vračanja življenja bližnjemu. To je preroška gesta. Dotik Jezusa, Njega, ki živi, posreduje življenje. To je dotik, ki v mladeničevo mrtvo telo vlije Svetega Duha in ga vrne v življenje.

Ta dotik prodre v vso bolečino in obup. To je dotik Boga samega, dotik, ki ga občutimo tudi ob pristni človeški ljubezni. To je dotik, ki odpira nepredstavljive vidike svobode, vrednosti, upanja in polnost novega življenja. Učinkovitosti te Jezusove kretnje se ne da meriti. Spomni nas na to, da zmore eno samo znamenje bližine, preprosto, a konkretno, prebuditi moč vstajenja.

Tudi vi, mladi, ste se zmožni približati stvarnosti bolečine in smrti, ki jo srečujete. Tudi vi se je lahko dotaknete in kot Jezus prinesete novo življenje.

To je mogoče zahvaljujoč Svetemu Duhu, če se najprej vas dotakne njegova ljubezen, če vaše srce omehča izkustvo njegove dobrote do vas. Torej, če lahko čutite neizmerno ljubezen Boga do vsakega živega bitja – še posebno do naših bratov in sester, ki trpijo zaradi lakote in žeje ali pa so bolni ali nagi ali v ječi – potem se jim boste mogli približati, kot se jim približa Jezus. Mogli se jih boste dotakniti, kot se jih Jezus, in prinesiti njegovo življenje tistim vašim prijateljem, ki so notranje mrtvi, ki trpijo ali pa so izgubili vero in upanje.

»Mladenič, rečem ti: Vstani!«

Evangelij nam ne pove imena tega mladeniča, ki ga je Jezus obudil v Nainu. To vsakega bralca vabi, da se poistoveti z njim. Tebi, meni, vsakemu od nas Jezus pravi: »Vstani!« Močno se zavedamo, da tudi kristjani pademo in da moramo vedno znova vstati. Samo tisti, ki ne hodi, ne pade niti se ne premakne. Zato moramo sprejeti pomoč Boga in narediti dejanje vere v Boga. Prvi korak je, da si pustimo vstati. Novo življenje, ki nam ga daje Jezus, bo dobro in vredno življenje, saj nam ga ohranja On, ki nas bo spremljal tudi v prihodnosti in nas nikoli ne bo izpustil. Jezus nam pomaga živeti to življenje na dostojanstven in smiseln način.

To življenje je v resnici nova stvaritev, novo rojstvo. Ni le oblika psihološke pogojenosti. Mogoče ste v času težav mnogi slišali, kako ljudje ponavljajo tiste »magične« formule, ki so danes tako moderne, formule, ki naj bi poskrbele za vse: »Moraš verjeti vase«, »Odkriti moraš svoje notranje vire«, »Zavedati se moraš svoje pozitivne energije« ... Toda to so samo besede; pri nekom, ki je v resnici »notranje mrtev«, ne delujejo. Jezusova beseda ima drugačno razsežnost; seže neskončno globlje. Je Božja in ustvarjalna beseda, ki edina lahko mrtvega obudi k življenju.

Živeti novo življenje kot »vstali ljudje«

Evangelij nam pove, da je mladenič »začel govoriti« (Lk 7,15). Tisti, ki se jih je Jezus dotaknil in jih obudil k življenju, takoj spregovorijo in brez oklevanja ali strahu izrazijo, kaj se je zgodilo v globini njih samih: z njihovo osebnostjo, željami, potrebami in sanjami.

Morda tega niso prej nikoli mogli narediti, saj so mogoče mislili, da jih nihče ne more razumeti.

Govoriti pomeni tudi stopiti v odnos z drugimi. Kadar smo »mrtvi«, ostanemo zaprti vase. Naši odnosi se prekinejo ali postanejo površinski, zlagani in hinavski. Ko nas Jezus obudi v življenje, nas »vrne« drugim (prim. v. 15).

Danes smo pogosto »povezani«, a ne komuniciramo. Nekritična uporaba elektronskih naprav nas lahko drži nenehno prilepljene na zaslon. S tem sporočilom se pridružujem vam, mladi, in z vami svetu dajem izziv za spremembo kulture, ki izhaja iz Jezusove besede »Vstani!«. V kulturi, ki želi osamiti mlade in jih potegniti v virtualni svet, razširjajmo Jezusovo povabilo: »Vstani!« To je povabilo k temu, da se odpremo za resničnost, ki je neprimerno večja kot virtualna. To ne pomeni, da zavrremo tehnologijo, ampak da jo raje uporabimo kot sredstvo, ne kot cilj. »Vstani!« je tudi povabilo, da »sanjate«, da »tvegate«, da se »zavzamete za spreminjanje sveta«, da znova razplamtite svoje upanje in želje in da motrite nebo, zvezde in svet okrog sebe. »Vstani in postani to, kar si!« S pomočjo tega sporočila bodo mnogi zatemnjeni obrazi mladih med nami znova oživel in postali lepši od katerekoli virtualne resničnosti.

Če daš življenje, ga bo nekdo sprejel. Neka mlada žena je nekoč rekla: »Vstani s svojega kavča, kadar vidiš kaj lepega, in poskusi narediti enako.« Lepota prebudi strast. Če se mlad človek za nekaj ali, še boljše, za Nekoga zavzame, bo vstal in naredil velike stvari; tisti, ki so bili mrtvi, bodo postali Kristusove priče in zanj bodo darovali svoje življenje.

Dragi mladi, kakšne so vaše strasti in sanje? Spustite jih z vajeti in prek njih ponudite svetu, Cerkvi in drugim mladim nekaj lepega na področju duha, umetnosti ali družbe. Ponavljam v svojem maternem jeziku – Hagan lío! Naj se vaši glasovi slišijo! Spominjam se nekega drugega mladega, ki je rekel: »Ko bi se Jezus ukvarjal samo s seboj, vdovin sin ne bi bil nikoli obujen.«

Obujenje je mladeniča vrnilo materi. V tej ženi lahko vidimo podobo Marije, naše Matere, kateri izročamo vse mlade našega sveta. V njej lahko prepoznamo tudi Cerkev, ki hoče z nežno ljubeznijo sprejeti vsakega mladega, brez izjem. Zato prosimo, da naj Marija posreduje za Cerkev, da bi bila vedno mati svojim mrtvim otrokom, da bi zanje jokala in prosila, da bi spet zaživel. V vsakem njenem otroku, ki umre, umre tudi Cerkev in v vsakem otroku, ki vstane, vstane tudi Cerkev.

Blagoslavljam vašo pot. In prosim vas, ne pozabite moliti zame.

Rim, Sveti Janez v Lateranu,
11. februarja 2020, Spomin Naše Lurške Gospe

8
/
8

Francišek

Prevedla: s. Mihaela Bizjak,
pregledali in uredili: Katoliška mladina, s. Magda Burger